



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 571

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 876 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	2–3
Decizia nr. 877 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	3–4
Decizia nr. 878 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	5
Decizia nr. 952 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h ¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003	6–8
Decizia nr. 973 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	8–10
Decizia nr. 1.051 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. b) teza finală din Legea locuinței nr. 114/1996	11
Decizia nr. 1.065 din 14 iulie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar	12–15
Decizia nr. 1.067 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 51, art. 54, art. 75, art. 77 și art. 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 876

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Constantin Simirad, Constantin Adăscăliței și Victor Chirilă în Dosarul nr. 7.168/99/2008 al Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că sporul pentru vechimea în muncă nu este un drept fundamental, astfel că legiuitorul poate să dispună asupra acordării sale în funcție de situațiile obiective avute în vedere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.168/99/2008, **Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.** Excepția a fost ridicată de Constantin Simirad, Constantin Adăscăliței și Victor Chirilă cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 101 alin. (4) din Legea nr. 215/2001 sunt contrare principiului egalității în drepturi a cetățenilor. În acest sens arată că potrivit prevederilor art. 16 alin. (3) din Codul muncii, persoanele care prestează o muncă în temeiul unui contract individual de muncă dobândesc vechime în muncă. Acordarea vechimii în muncă este prevăzută și de art. 101 alin. (5) din Legea nr. 215/2001 pe durata mandatului președintelui și vicepreședinților consiliului județean. În aceste condiții, faptul că aceștia nu beneficiază de sporul pentru vechime în muncă, ce decurge în mod firesc din vechimea în muncă dobândită, reprezintă o discriminare a persoanelor care ocupă aceste funcții, în raport cu celelalte categorii socio-profesionale care beneficiază de acest spor.

Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că, prin prisma atribuțiilor și a procedurii de lucru, președinții și vicepreședinții consiliilor județene sunt plasați într-o situație diferită de cea a personalului care beneficiază de spor de vechime. În domeniul salarizării

persoanelor care ocupă o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, statul are un drept larg de apreciere, el fiind cel care, prin organele sale, stabilește atât sfera de competență a organelor administrației publice centrale și locale, cât și remunerarea activității desfășurate la nivelul fiecărei structuri din cadrul administrației publice, un rol esențial avându-l locul și importanța funcției în ierarhia organelor administrației publice.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care amintește faptul că, prin Decizia nr. 207/2009, Curtea Constituțională a statuat în sensul că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda și chiar anula.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, dispoziții potrivit cărora, *„Pe durata mandatului, președintele și vicepreședinții consiliului județean primesc o indemnizație lunară, ca unică formă de remunerare a activității corespunzătoare funcțiilor de președinte, respectiv de vicepreședinte al consiliului județean, care reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial. Președintele și vicepreședinții consiliului județean nu beneficiază de sporul de vechime în muncă și nici de alte sporuri prevăzute de lege”*.

Autorii excepției consideră că acest text de lege este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției își fundamentează motivarea plecând de la o premisă falsă, anume aceea că vechimea în muncă, ce se acordă salariaților conform art. 16 alin. (3) din Codul muncii și de care beneficiază și președinții și vicepreședinții consiliilor județene, se confundă cu dreptul la sporul pentru vechimea în muncă. Or, potrivit prevederilor din

Codul muncii mai sus amintite, vechimea în muncă reprezintă perioada în care o persoană a prestat munca în temeiul unui contract individual de muncă. De asemenea, atât Codul muncii, cât și alte legi stabilesc și alte perioade ce sunt luate în calcul la stabilirea vechimii în muncă.

Deținerea unei anumite vechimi în muncă deschide posibilitatea obținerii anumitor drepturi specifice raporturilor de muncă, așa cum este dreptul de a ocupa anumite funcții ori dreptul de a fi avansat. De asemenea, vechimea în muncă, acordată potrivit dispozițiilor legale, este avută în vedere și la acordarea unor drepturi bănești, așa cum este sporul pentru vechimea în muncă. Cele două noțiuni, însă, nu se confundă.

În ceea ce privește faptul că anumite categorii de salariați beneficiază de sporul de vechime în muncă, în timp ce pentru alte categorii socio-profesionale un asemenea spor nu este

acordat, Curtea apreciază că sunt relevante cele statuate prin Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, în care s-a arătat că „sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative, reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Constantin Simirad, Constantin Adăscăliței și Victor Chirilă în Dosarul nr. 7.168/99/2008 al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 877

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elco Electroconstrucția” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 8.781/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.781/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Elco Electroconstrucția” — S.A. din Timișoara cu prilejul soluționării unei acțiuni de drept comercial având ca obiect cererea de suspendare a unei hotărâri a Adunării generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege criticat este contrar dispozițiilor art. 16, 20, 21, 22, 44 și 53 din Constituție, întrucât nu prevede

obligația cauțiunii pentru cererile de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor. Astfel, aceste cereri pot fi introduse în mod șicanatoriu, cu consecințe de durată, fapt ce aduce o gravă atingere dreptului de proprietate, în sensul că dreptul de vot al majorității acționarilor este lipsit de eficiența sa firească.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că drepturile constituționale sunt respectate atât timp cât instanța este îndrituită să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale concretizată în Decizia nr. 555/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Odată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate.*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elco Electroconstrucția” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 8.781/30/2008 al Tribunalului Timiș—Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

(2) *Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune.*

(3) *Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.*”

Autorul excepției consideră că sunt încălcate următoarele prevederi din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate în raport cu aceleași critici și aceleași texte din Constituție. Astfel, prin decizii precum Decizia nr. 209 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 22 iunie 2005, sau Decizia nr. 488 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 10 noiembrie 2005, Curtea, respingând criticile de neconstituționalitate ca neîntemeiate, a reținut că „dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură a căror stabilire este, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența autorității legiuitoare”. De asemenea, Curtea a arătat că „art. 133 alin. (1) și (2) din legea criticată permite instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor contestate și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale”, iar „depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârilor luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită întârzierii executării hotărârii respective”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 878

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dumitru Lascu în Dosarul nr. 2.987/88/2008 al Tribunalului Tulcea.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.987/88/2008, **Tribunalul Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.**

Excepția a fost ridicată de Dumitru Lascu, inculpat în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (12) din Constituția României, deoarece nu definesc conținutul infracțiunilor la care se referă, prin arătarea elementelor constitutive ale acestora.

Tribunalul Tulcea și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, dispoziții ce au următorul conținut: „*Infracțiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită — prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 48 din 24 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dumitru Lascu în Dosarul nr. 2.987/88/2008 al Tribunalului Tulcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 952

din 25 iunie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹)
din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 16 alin. (3)
din Legea partidelor politice nr. 14/2003**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Radu Coșca în Dosarul nr. 6.240/121/2008 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 511D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 623D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, ridicată de Olga Anasia în Dosarul nr. 5.903/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 623D/2009 la Dosarul nr. 511D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.240/121/2008, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Radu Coșca într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind anularea unei hotărâri prin care Consiliul Local al Municipiului Galați a constatat încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului său de consilier local.

Prin Încheierea din 2 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.903/110/2008, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și**

de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

Excepția a fost ridicată de Olga Anasia într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect alte cereri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ce privește dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, autorul acesteia susține încălcarea principiului egalității în drepturi, a libertății de exprimare și a dreptului de asociere, reglementate de Constituție. În acest sens, arată că modalitatea de încetare de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier local, intervenită ca urmare a pierderii calității acestuia de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales, operează în mod discriminatoriu, în sensul că aceeași sancțiune nu este reglementată și în privința parlamentarilor, deși ambele categorii de persoane ocupă funcții publice în urma alegerii lor prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat. Măsura prevăzută de textul criticat deschide totodată calea unor abuzuri fără precedent, la care aleșii locali pot fi supuși de către autoritățile de partid de la nivel central, deoarece orice opinie a acestora, distinctă de cea a formațiunii politice, poate fi sancționată prin excludere, ceea ce îngreădește libertatea de exprimare. Or, dreptul invocat trebuie apreciat și în considerarea prevederilor art. 3 din Legea nr. 393/2004, potrivit cărora alesul local exercită un mandat pentru colectivitatea care l-a ales, și nu pentru partidul politic pe listele căruia a candidat și a fost ales. Nu în ultimul rând, autorul excepției susține încălcarea dreptului de asociere, în sensul instituirii pentru alesul local a obligației menținerii asocierii într-un singur partid politic pe toată durata mandatului său, cu riscul de a pierde această calitate în cazul părăsirii respectivului partid. Mai precizează autorul excepției că toate restricțiile invocate nu au nicio justificare din prisma condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție, în sensul că scopul „limitării migrației politice” nu se subsumează motivelor ce țin de securitatea națională, ordinea, sănătatea ori morala publică, iar măsura încetării de drept a mandatului potrivit art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 nu respectă principiul proporționalității, se aplică discriminatoriu și anulează însăși existența dreptului câștigat în urma participării la scrutin.

Dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice sunt analizate și criticate din prisma legăturii cauză-efect cu cele ale art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004. Astfel, o cauză de încetare a calității alesului local de membru al partidului politic pe listele căruia a candidat este, de cele mai multe ori, excluderea sa din partid. Deși este cea mai gravă dintre sancțiunile stabilite prin statutul unui partid politic, aceasta este sustrasă, însă, controlului judecătoresc, deoarece art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 prevede că „pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului”. Așadar, o măsură luată de un partid politic, cu efecte atât de importante în planul funcționării unei autorități publice cum este consiliul local sau

județean — persoană juridică de drept public — este supusă doar „jurisdicției interne” a respectivului partid politic, autoritatea publică în cauză fiind obligată doar să constate pasiv că un membru al său, pentru motive care nu țin de activitatea sa în cadrul instituției sau de încălcarea obligațiilor stabilite în sarcina sa de funcția publică pe care o ocupă, își pierde automat calitatea de membru. Se poate conchide că prin coroborarea art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 și a art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 este reglementată o formă de control exercitată de persoane private, membre ale formațiunilor politice, asupra unei instituții publice, control ce exclude, *de plano*, orice procedură judiciară împotriva deciziei partidului politic care, prin efectul legii, determină încetarea de drept a mandatului alesului local. În lipsa exercitării liberului acces la justiție, care trebuie să fie asigurat în mod efectiv și eficace, consilierul local rămâne neprotejat, justiția neputându-i asigura o minimă garanție ori protecție a dreptului său.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 511D/2009, apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali contravin prevederilor art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, iar dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 încalcă art. 21 din Legea fundamentală, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând să îngreuească exercitarea acestui drept.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 623D/2009, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 este nefondată, întrucât dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului, potrivit statutului acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 este neîntemeiată, deoarece acestea reglementează o situație care poate avea loc numai după alegerea în una din funcțiile care beneficiază de statutul de „ales local”, funcție exercitată în baza unui mandat care, la rândul său, urmează să fie exercitat în condițiile legii. Prin urmare, nu pot fi reținute criticile autorului excepției referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1), art. 30 alin. (1), art. 40 alin. (1) și art. 53 din Constituție.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003, consideră că este întemeiată în raport de dispozițiile art. 21 din Constituție, în măsura în care se interpretează că acest text împiedică accesul la justiție atunci când acesta are în vedere verificarea modului în care, din punct de vedere formal, au fost respectate procedurile statutare ale partidului cu privire la dobândirea sau pierderea calității de membru al partidului politic.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, de exemplu deciziile nr. 1.167/2007, nr. 915/2007 sau nr. 779/2008. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 față de dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, apreciază că nu poate fi reținută, deoarece acestea nu conțin norme contrare dreptului persoanei interesate de a se adresa justiției și de a beneficia de un proces echitabil. Totodată,

precizează că dispozițiile art. 30, 40 și 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, astfel cum au fost completate prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 249/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006. Textul legal criticat are următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (2): „*Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: (...) h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales.*”

Obiectul excepției îl constituie și dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, având următorul conținut: „(3) *Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului.*”

Autorii excepției apreciază că textele legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (1) și (2) cu privire la accesul liber la justiție, art. 30 alin. (1) care consacră inviolabilitatea libertății de exprimare, art. 40 alin. (1) sub aspectul libertății de asociere și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 20 alin. (2) potrivit cărora „*Nimeni nu poate fi silit să facă parte dintr-o asociație*” și ale art. 21 alin. (2), în temeiul cărora „*Orice persoană are dreptul de acces, în condiții de egalitate, la funcțiile publice din țara sa*”, din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată următoarele:

Dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat de Curte din prisma unor critici asemănătoare și față de aceleași temeuri constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 915 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 14 noiembrie 2007, Decizia nr. 779 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008 sau Decizia nr. 273 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 13 aprilie 2009, instanța de contencios constituțional a reținut, pentru argumentele acolo expuse, că textul de lege criticat nu contravine principiilor egalității și al nediscriminării și nici nu reglementează o restrângere a libertății de exprimare sau a dreptului de asociere, pretins încălcate. Având în vedere că, față de jurisprudența indicată, în dosarul de față nu au fost relevate elemente noi, care

să determine schimbarea acesteia, soluția de respingere a excepției, precum și considerentele care au fundamentat-o se mențin, pentru identitate de rațiune, și în această cauză.

În ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 față de art. 21 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece textul criticat nu conține norme contrare dreptului persoanei interesate de a se adresa justiției și de a beneficia de un proces echitabil.

Potrivit art. 8 alin. (2) din Legea fundamentală, „*Partidele politice se constituie și își desfășoară activitatea în condițiile legii. Ele contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor, respectând suveranitatea națională, integritatea teritorială, ordinea de drept și principiile democrației.*” Această prevedere de ordin constituțional a fost concretizată și dezvoltată în Legea partidelor politice nr. 14/2003, care, la art. 9, prevede că organizarea partidelor politice are la bază statutul și programul politic propriu al acestuia, iar printre elementele obligatorii pe care trebuie să le cuprindă statutul partidului politic, enumerate la art. 10, sunt și cele de la lit. g) — „*sancțiunile disciplinare și procedurile prin care acestea pot fi aplicate membrilor*”. Dispozițiile art. 16 alin. (3) din lege, criticate, stabilesc că „*Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului*”. Așadar, textul

se referă la existența unor jurisdicții interne ale partidului, care funcționează potrivit statutului propriu al acestuia, cu atribuții de soluționare a diferendelor interne privind dobândirea și pierderea calității de membru al partidului politic respectiv. În acest sens, în art. 15 al legii se prevede că „*Pentru soluționarea diferendelor dintre membrii unui partid politic sau dintre aceștia și conducerile organizațiilor partidului se constituie comisii de arbitraj la nivelul partidului și al organizațiilor sale teritoriale*”. Se poate observa că atât organizarea, cât și întreaga activitate a partidelor sunt guvernate de norme juridice proprii cuprinse în statutele ale acestora, respectând ordinea de drept și principiile democrației. Un partid politic structurat și care funcționează potrivit unei discipline stricte poate cere tuturor membrilor săi să adopte o anumită atitudine politică față de anumite probleme la un moment dat. Așa cum arată și Avocatul Poporului, „*instanțele de judecată nu sunt competente să exercite funcția de înfăptuire a justiției pentru acte de încălcare a disciplinei interne, deoarece răspunderea juridică în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme juridice proprii statutului partidelor*”.

În concluzie, partidele se organizează și funcționează pe baza unor norme proprii, adoptate după o procedură proprie, cu o jurisdicție proprie recunoscută de lege, astfel că nu se poate admite teza încălcării liberului acces la justiție, susținută de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, ridicată de Radu Coșca în Dosarul nr. 6.240/121/2008 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, ridicată de Olga Anasia în Dosarul nr. 5.903/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 973

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Paul Călin Micu și Călin Vaida în Dosarul

nr. 6.160/100/2008 al Tribunalului Maramureș — Secția penală, precum și a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de George Becali și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 936D/2009 și nr. 1.146D/2009 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.146D/2009 la Dosarul nr. 936D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 6 martie 2009 și 18 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.160/100/2008 și nr. 1.912/33/2008, **Tribunalul Maramureș — Secția penală și Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și, respectiv, art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6, art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Paul Călin Micu, Călin Vaida, George Becali și Victor Pițurcă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12), art. 11, art. 20 raportat la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 73 alin. (3), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2), deoarece legea specială autorizează aplicarea prin analogie a pedepsei prevăzute la infracțiunile din Codul penal. Or, o asemenea reglementare este de natură a afecta principiul legalității infracțiunilor și pedepselor. De asemenea, prin intermediul textelor criticate se stabilește în mod nejustificat un regim juridic discriminator care afectează dreptul la un proces echitabil și care instituie o justiție străină principiilor referitoare la unicitate, imparțialitate și egalitate.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, se susține că acestea contravin art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României, deoarece, spre deosebire de alți cetățeni, în temeiul unui competențe speciale după calitate persoanei, avocații, care în esență desfășoară o activitate liberă și independentă ce nu implică exercițiul autorității de stat, sunt privați de un grad de justiție, respectiv calea apelului.

Tribunalul Maramureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) cu denumirea marginală *Competența Curții de Apel* și art. 35 cu denumirea marginală *Competența în caz de indivizibilitate sau conexitate* din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală:

„Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță:

b) *infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;*”;

— Art. 35 din Codul de procedură penală:

„(1) *În caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competența în raport cu diferiții făptuitori ori diferitele fapte aparține, potrivit legii, mai multor instanțe de grad egal, competența de a judeca toate faptele și pe toți făptuitorii revine instanței mai întâi sesizate, iar dacă competența după natura faptelor sau după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.*

(2) *Dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revine instanței civile.*

(3) *Dacă instanța militară este superioară în grad, competența revine instanței civile echivalente în grad cu instanța militară.*

(4) *Competența de a judeca cauzele reunite rămâne dobândită instanței, chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența acestei instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.*

(5) *Tănuirea, favorizarea infractorului și nedenunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar dacă competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.*”;

— Art. 6 din Legea nr. 78/2000: „*Infracțiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită —*

prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.”;

— Art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000: „(1) În înțelesul prezentei legi, următoarele infracțiuni sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora sau cu infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene: [...]”

c) falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a sau săvârșite în realizarea scopului urmărit printr-o asemenea infracțiune;”;

— Art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000: „(1) Infracțiunile prevăzute la art. 17 lit. a) — d) se sancționează cu pedepsele prevăzute în Codul penal pentru aceste infracțiuni, al căror maxim se majorează cu 2 ani.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 48 din 24 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, statuând de principiu că reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susțin autorii acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional, și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate.

Curtea a mai constatat că nu poate primi susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 ar încălca celelalte principii constituționale invocate, deoarece din textul legii nu rezultă vreo restrângere în sensul reclamat de autorul excepției. Așa fiind, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ce

privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 206/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 26 mai 2004. Cu acel prilej a statuat că stabilirea competențelor instanțelor judecătorești, inclusiv în caz de indivizibilitate sau conexitate, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, iar acesta poate stabili, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional.

Totodată, Curtea a reținut că prevederile criticate nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție, iar situația juridică a anumitor categorii de persoane justifică aplicarea unui tratament diferit, în scopul unei mai bune înfăptuirii a justiției. De altfel, Curtea a statuat în jurisprudența sa că art. 16 din Legea fundamentală vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.

Curtea a constatat, de asemenea, că textele de lege criticate nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, câtă vreme accesul liber la justiție este asigurat prin posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată și de a declara recurs oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime nefiind îngrădită prin stabilirea unei singure căi de atac (recursul). În acest sens, a reținut în mod constant în jurisprudența sa că accesul la justiție nu presupune, în toate cazurile, accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Faptul că nu se poate folosi, în cauză, calea de atac a apelului nu afectează drepturile procesuale ale inculpatului, având în vedere dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că recursul, în acest caz, nu se limitează la motivele de casare enumerate de art. 385⁹ din același cod, iar instanța este obligată să examineze întreaga cauză sub toate aspectele.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele Deciziei nr. 206/2004 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Paul Călin Micu și Călin Vaida în Dosarul nr. 6.160/100/2008 al Tribunalului Maramureș — Secția penală, precum și a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 35 din Codul de procedură penală, art. 6 și art. 17 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de George Becali și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.051

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. b) teza finală
din Legea locuinței nr. 114/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. b) teza finală din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Flavia Andrieșanu, Jorj Andrieșanu și Georgiana Haras în Dosarul nr. 2.926/245/2008 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.926/245/2008, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. b) teza finală din Legea locuinței nr. 114/1996.** Excepția a fost ridicată de Flavia Andrieșanu, Jorj Andrieșanu și Georgiana Haras într-o cauză civilă privind rezilierea unui contract de închiriere, evacuare și pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că prevederile de lege criticate, prin reglementarea unor cazuri speciale de reziliere a contractului de închiriere a unui imobil aflat în proprietatea privată a statului, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi.

Judecătoria Iași consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. b) teza finală din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Flavia Andrieșanu, Jorj Andrieșanu și Georgiana Haras în Dosarul nr. 2.926/245/2008 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. Arată că autorii excepției nu au calitatea de proprietari, ci de titulari ai unui contract de închiriere, iar textul de lege criticat este în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 24 lit. b) teza finală din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

„*Rezilierea contractului de închiriere înainte de termenul stabilit se face în următoarele condiții: [...]*

b) la cererea proprietarului, atunci când: [...]

— chiriașul nu a respectat clauzele contractuale;”.

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi potrivit căreia proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorilor sunt neîntemeiate, invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată neavând relevanță în prezenta cauză. Astfel, Curtea reține că, în jurisprudența sa, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, (*Cauza Fernandez—Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei* din 18 octombrie 2002), a statuat că dispozițiile privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică numai titularilor dreptului de proprietate; or, în prezenta cauză, autorii excepției nu au calitate de proprietari, ci sunt doar titulari ai unui contract de închiriere.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.065

din 14 iulie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Preuniversitar Sibiu în Dosarul nr. 360/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.137D/2009, nr. 2.138D/2009, nr. 2.139D/2009, nr. 2.140D/2009, nr. 2.141D/2009, nr. 2.142D/2009, nr. 2.143D/2009, nr. 2.144D/2009, nr. 2.145D/2009, nr. 2.146D/2009, nr. 2.147D/2009, nr. 2.148D/2009, nr. 2.149D/2009, nr. 2.150D/2009, nr. 2.151D/2009, nr. 2.152D/2009, nr. 2.153D/2009, nr. 2.154D/2009, nr. 2.155D/2009, nr. 2.156D/2009, nr. 2.157D/2009, nr. 2.158D/2009, nr. 2.159D/2009, nr. 2.160D/2009, nr. 2.161D/2009, nr. 2.162D/2009, nr. 2.163D/2009, nr. 2.164D/2009, nr. 2.165D/2009, nr. 2.166D/2009, nr. 2.167D/2009, nr. 2.168D/2009, nr. 2.169D/2009, nr. 2.170D/2009, nr. 2.177D/2009, nr. 2.178D/2009, nr. 2.179D/2009, nr. 2.180D/2009, nr. 2.181D/2009, nr. 2.182D/2009, nr. 2.183D/2009 și nr. 2.184D/2009.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.137D/2009 — 2.170D/2009 și nr. 2.177D—2.184D/2009 la Dosarul nr. 2.136D/2009, având în vedere faptul că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării, întrucât dosarele au același obiect.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.137D/2009 — 2.170D/2009 și nr. 2.177D—2.184D/2009 la Dosarul nr. 2.136D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii, pe de o parte, de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, având în vedere că prin Decizia Curții Constituționale nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, s-a constatat neconstituționalitatea acestor dispoziții, iar, pe de altă parte, de admitere a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 2 și 3 din Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 martie 2009, 18 martie 2009, 19 martie 2009, 31 martie 2009 și 1 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 409/85/2009, respectiv, nr. 355/85/2009, nr. 406/85/2009, nr. 434/85/2009, nr. 467/85/2009, nr. 469/85/2009, nr. 357/85/2009, nr. 408/85/2009, nr. 433/85/2009, nr. 463/85/2009, nr. 501/85/2009, nr. 360/85/2009, nr. 358/85/2009, nr. 356/85/2009, nr. 414/85/2009, nr. 392/85/2009, nr. 470/85/2009, nr. 464/85/2009, nr. 461/85/2009, nr. 496/85/2009, nr. 435/85/2009, nr. 410/85/2009, nr. 413/85/2009, nr. 462/85/2009, nr. 388/85/2009, nr. 373/85/2009, nr. 372/85/2009, nr. 370/85/2009, nr. 411/85/2009, nr. 407/85/2009, nr. 405/85/2009, nr. 359/85/2009, nr. 389/85/2009, nr. 500/85/2009, nr. 519/85/2009, nr. 520/85/2009, nr. 391/85/2009, nr. 497/85/2009, nr. 495/85/2009, nr. 466/85/2009, nr. 517/85/2009, nr. 494/85/2009 și nr. 498/85/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Sibiu în cauze care au ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, această autoritate executivă a refuzat să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). Se consideră că au fost încălcate și prevederile art. 102 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență.

De asemenea, se susține că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a arătat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia și nici nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări; ordonanța de urgență afectează drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii, prevăzute de art. 41 și art. 47 alin. (1) și (4) din Legea fundamentală. Aceeași ordonanță este contrară și dispozițiilor art. 20 alin. (1) și art. 111 alin. (1) din Constituție, precum și celor ale art. 23 alin. (3) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 7 din Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 4 din Carta socială europeană revizuită, art. 2 pct. 1 și art. 11 pct. 2 din Convenția nr. 95/1949 privind protecția salarului, Conveția nr. 100/1951 privind egalitatea de remunerare a mâinii de lucru masculine și a mâinii de lucru feminine, pentru o muncă de valoare egală, și art. 2 pct. 1 din Convenția nr. 131/1970 privind fixarea salariilor minime.

Pentru aceleași motive se susține că și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 contravine dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (6) din Constituție. În plus, se arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 nu este legitimată de o situație de urgență, deoarece nu au fost arătate motivele care să justifice „necesitatea prelungirii termenului de aplicabilitate prevăzut de actele normative care reglementează salarizarea la nivel bugetar”, așa cum se arată în preambul. Ordonanța menționată este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, deoarece prin art. 3 se reglementează refuzul de aplicare a Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, stabilind că nu se vor acorda creșterile salariale din luna octombrie 2008, așa cum se prevedea în lege, ci începând de la 1 ianuarie 2009. Aceste dispoziții au valoarea juridică a unei abrogări tacite a legii până la 1 ianuarie 2009, iar după aceea a unei modificări substanțiale. Se modifică perioadele de acordare a creșterilor salariale, se amână plățile, stabilind mai multe tranșe, și se reduce majorarea de 50% stabilită prin Legea nr. 221/2008, la 28%.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază ca fiind fondate excepțiile de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 1 punctul 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008, deoarece aceste dispoziții au avut aplicabilitate temporară, iar cât privește dispozițiile art. 1 punctul 3 din aceeași ordonanță, referitor la art. 11 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, consideră că sunt neconstituționale.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că întrucât dispozițiile art. 1 punctul 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 au avut aplicabilitate temporară, ele nu mai sunt în vigoare, astfel încât excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Critica de neconstituționalitate extrinsecă a celor două ordonanțe de urgență este lipsită de obiect, deoarece viciile de neconstituționalitate extrinsecă au fost acoperite prin adoptarea de către Parlament a legilor de aprobare. Astfel, prin dispozițiile art. 1 punctul 3 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 a fost completată Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, prin introducerea noului articol 11, iar ulterior aplicabilitatea acestui articol a fost prelungită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, aprobată prin Legea nr. 145/2008. Față de acestea, consideră că nu mai prezintă relevanță examinarea criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, sub aspectul încălcării prevederilor art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 61 alin. (1), ale art. 102 alin. (1) și (2), precum și ale art. 111 alin. (1) din Constituție. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală, precizează că textele criticate sunt în concordanță cu aceste dispoziții, deoarece asigură salarii al căror quantum este peste salariul de bază minim brut pe țară, precum și cu reglementările cuprinse în Decretul nr. 83/1975. Dispozițiile criticate sunt în concordanță și cu prevederile art. 47 din Constituție, pentru că obligația statului de a asigura dreptul la un nivel de trai decent este condiționată de existența resurselor financiare, corelată cu politica în domeniul evoluției prețurilor și a inflației. Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 141 din Legea fundamentală nu vizează veritabile probleme de neconstituționalitate, ci modul de aplicare a unor dispoziții legale procedurale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008, și a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009. Acestea au următorul cuprins:

— art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ:

Art. 1 — Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) În cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează:

a) pentru funcția de profesor universitar prevăzută în anexa nr. 1.1, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 230,247 lei;

— 1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 244,061 lei;

— 1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 266,026 lei;

b) coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru funcțiile didactice de predare cu gradul didactic II, definitiv, debutant, cele cu studii de nivel liceal fără pregătire de specialitate și pentru funcțiile didactice auxiliare se majorează cu 10% începând cu data de 1 ianuarie 2008, față de nivelul din 31 decembrie 2007;

c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei;

— 1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 275,168 lei;

— 1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 299,933 lei.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului sunt prevăzute în anexele nr. 4 și 5.”

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie — 28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de

multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie — 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5”.

— art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar:

«Art. 2. — (1) La articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.”.

Art. 3. — Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență».

Autorii excepției susțin că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind *principiul separației și echilibrului puterilor în stat*, ale art. 1 alin. (5) privind *obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor*, ale art. 20 alin. (1) referitor la *tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 41 alin. (2) privind *dreptul salariaților la măsuri de protecție socială*, ale art. 47 alin. (1) și (4) privind *nivelul de trai*, ale art. 61 alin. (1) privind *rolul Parlamentului*, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind *rolul și structura Guvernului*, ale art. 111 alin. (1) privind *informarea Parlamentului*, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind *condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență*, ale art. 141 privind *Consiliul Economic și Social*, precum și unele dispoziții din actele juridice internaționale la care a aderat România.

1. În practica sa jurisdicțională, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, prin raportare la dispozițiile art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (6) din Constituție, prin Decizia nr. 842 din 2 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009. Prin acea decizie Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile menționate sunt neconstituționale.

Întrucât Curtea a constatat printr-o decizie anterioară neconstituționalitatea dispozițiilor criticate, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, acestea nu mai pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză de

inadmisibilitate, în temeiul alin. (6) din același articol, motiv pentru care excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Prin menționata decizie, Curtea a reținut că «prevederile art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 reduc, în mod substanțial, majorările salariale la care ar fi avut dreptul personalul din învățământ în temeiul Legii nr. 221/2008 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2008. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, a declarat neconstituțională o soluție legislativă similară adoptată de Guvern tot printr-o ordonanță de urgență. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 modifica unele prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2002, astfel cum fusese aprobată prin Legea nr. 221/2008, reducând majorările salariale stabilite de Parlament. Curtea, prin decizia menționată, a statuat că adoptarea ordonanțelor de urgență numai în scopul contracarării unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptată de Parlament încalcă art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1), art. 115 alin. (4). Totodată, o asemenea măsură este contrară dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție coroborate cu cele ale art. 41 și art. 47 alin. (1) din Legea fundamentală. În consecință, Curtea a constatat și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Raportând cele statuate prin considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, Curtea a reținut că acestea sunt aplicabile și cu privire la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, constatând că aceasta încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 41, art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Totodată, Curtea a constatat că, deși unele dispoziții cuprinse în art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 și-au produs efectele, fiind norme cu aplicare limitată în timp, neconstituționalitatea constatată lovește actul normativ în ansamblul său.

2. În ceea ce privește dispozițiile art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, Curtea reține că și aceste dispoziții au mai format obiectul controlului de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 989 din 30 iunie 2009, care nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României până la data prezentei decizii, s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât ele continuă linia trasată de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, prin care au fost reduse majorările salariale la care ar fi avut dreptul personalul din învățământ în temeiul Legii nr. 221/2008 de aprobare a Ordonanței Guvernului nr. 15/2008. În decizia menționată, Curtea a statuat că cele reținute prin considerentele referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la situația creată prin adoptarea art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009. Astfel, Curtea a constatat că textele menționate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 41, art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Având în vedere acest precedent se impune soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate menționate ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 47 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale

ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățămintului Preuniversitar Sibiu în dosarele nr. 355/85/2009, nr. 406/85/2009, nr. 434/85/2009, nr. 467/85/2009, nr. 469/85/2009, nr. 357/85/2009, nr. 408/85/2009, nr. 433/85/2009, nr. 463/85/2009, nr. 501/85/2009, nr. 360/85/2009, nr. 358/85/2009, nr. 356/85/2009, nr. 414/85/2009, nr. 392/85/2009, nr. 470/85/2009, nr. 464/85/2009, nr. 461/85/2009, nr. 496/85/2009, nr. 435/85/2009, nr. 410/85/2009, nr. 413/85/2009, nr. 462/85/2009, nr. 388/85/2009, nr. 373/85/2009, nr. 372/85/2009, nr. 370/85/2009, nr. 411/85/2009, nr. 407/85/2009, nr. 405/85/2009, nr. 359/85/2009, nr. 389/85/2009, nr. 500/85/2009, nr. 519/85/2009, nr. 520/85/2009, nr. 391/85/2009, nr. 497/85/2009, nr. 495/85/2009, nr. 466/85/2009, nr. 517/85/2009, nr. 494/85/2009 și nr. 498/85/2009 ale Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.067

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 51, art. 54, art. 75, art. 77 și art. 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, 51, 54, 75, 77 și 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Iosif Adrian Cocioană în Dosarul nr. 15.808/325/2008 al Judecătoriei Craiova — Secția penală.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că atât textele de lege criticate, cât și întregul act normativ din care acestea fac parte sunt neconstituționale, deoarece cuprind noțiuni abstracte, ambigue, care lasă loc unor soluții nelegale, bazate numai pe interpretarea celui care aplică norma. Se dau ca exemple în acest sens sintagme, precum „distanță suficientă”, „anunțare imediată”, „locul faptei”. Se face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, 2007.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând mai întâi că nu poate admite extinderea excepției de neconstituționalitate în fața Curții, pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă. Apreciază că obiecțiunile autorului sunt formale, acesta fiind nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a normelor criticate. Cu privire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată, apreciază că nu este incidentă în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.808/325/2008, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, 51, 54, 75, 77 și 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Iosif Adrian Cocioană.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece conțin prevederi ambigue, care lasă loc unor interpretări arbitrare, ce pot constitui temei pentru o judecată arbitrară. Definierea dată de legiuitor unor stări de fapt, în aceste texte de lege, este insuficientă și poate determina confuzii.

Judecătoria Craiova — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că definierea unor noțiuni legale privind principalele instrumente care acționează în domeniul contravențional este o atribuție exclusivă a legiuitorului, care a înțeles să acorde o anumită semnificație juridică anumitor fapte considerate nelegale. Caracterul confuz al unei reglementări nu reprezintă motiv de neconstituționalitate, ci va fi supus interpretării de către organele statului chemate să aplice acea dispoziție legală, iar partea are posibilitatea de a invoca toate argumentele pertinente pentru a susține o anumită modalitate de interpretare care să fie conformă cu dispozițiile legale, constituționale și convenționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Se mai arată și că, în parte, excepția de neconstituționalitate vizează completarea textelor ce fac obiectul acesteia, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile autorului excepției, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice cuprinse în: art. 6 care definește expresiile și termenii utilizați în cadrul aceluiași act normativ, în art. 51 care stabilește obligația conducătorului unui vehicul care circulă în spatele altuia de a păstra o distanță suficientă față de acesta, pentru evitarea coliziunii, în art. 54 — *Reguli referitoare la manevre*, în art. 75 care definește accidentul de circulație, în art. 77 și art. 79 referitoare la obligații în caz de accident.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 — *Universalitatea*, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 31 — *Dreptul la informație*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, precum și ale art. 11 și 20, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 alin. (5) și art. 13 alin. (1) din Convenția de la Viena din 8 noiembrie 1968 asupra circulației rutiere, care se referă la conducătorii vehiculului, respectiv viteza și distanța între vehicule.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, deși în motivarea acesteia sunt invocate o serie de texte constituționale și din acte internaționale, autorul excepției nu motivează, distinct, în ce constă încălcarea fiecăruia dintre acestea, criticând dispozițiile art. 6, 51, 54, 75, 77 și 79 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 195/2002 în mod general, pentru lipsa de precizie, caracterul confuz, definirea insuficientă a unor termeni.

Or, sub acest aspect, chiar în jurisprudența invocată de autorul excepției, respectiv în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, „din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una din tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi, pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de practică. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielele ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și evident previzibilă”.

Textele de lege criticate conțin, pentru rațiunile mai sus expuse, o serie de astfel de exprimări generale, revenind instanțelor de judecată sarcina de a decide cu privire la corectea lor interpretare și aplicare în cauzele deduse judecătii. În ceea ce privește criticile referitoare la modul de aplicare a normelor ce fac obiectul excepției, acestea excedează competenței Curții Constituționale.

Referitor la invocarea, direct în fața Curții, cu ocazia dezbaterilor în ședință publică, a neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în întregul său, Curtea constată că nu a fost legal sesizată. Aceasta întrucât, potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, Curtea se pronunță numai „*asupra excepțiilor de neconstituționalitate [...] ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*” iar, conform art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți [...]*”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, 51, 54, 75, 77 și 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Iosif Adrian Cicoană în Dosarul nr. 15.808/325/2008 al Judecătorei Craiova — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședință publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

